

Chương 4

“**K**hông.”

Smitty nhìn gã sư tử vừa lên tiếng. “Không gì cơ? Tôi đã nói gì đâu nào. Cô làm chứng đi, Mindy?”

Mace liếc sang trợ lí của họ. “Đừng lôi cô ấy vào chuyện này.”

Mindy, một nàng báo đốm cực quyền rũ được chính tay em gái anh thuê, lắc đầu. “Hai anh vẫn còn có thời gian tranh cãi với nhau sao?”

“Cậu ở lại đây cho tôi,” Mace lặp lại lần nữa.

“Sao anh cứ muốn đi?” Mindy vừa hỏi vừa lôi một tập tài liệu ra khỏi bàn làm việc. “Anh ấy đi lấy chi phiếu chứ có phải đi đến nhà chứa đâu.”

“Nó chỉ muốn xem thử liệu có phải Jessica Ward đã thật sự hết tình cảm với nó hay không thôi.”

Mindy khịt mũi. “Cô gái đó giàu sụ luôn mà. Không,” Mindy huých toẹt mọi suy nghĩ của mình, “cô ta không còn tình cảm gì với anh đâu.”

Smitty vờ vĩnh đặt tay lên ngực. “Mindy, cục cưng của anh, em không cần phải ghen tị đâu. Trái tim của anh thuộc về em mà.”

“Vợ tôi vô cùng cảm kích tấm lòng của cậu.”

“Cậu sẽ không đi đâu cả,” Mace nhấn mạnh lần nữa. “Jessica Ward có thể giới thiệu cho chúng ta một số khách hàng cao cấp. Tôi không muốn cậu và cái máu dâm dê của cậu phá hoại mối làm ăn của tôi.”

“Thôi nào, thằng quỷ sứ, cậu nặng lời quá rồi đây.”

Mace nheo nheo mắt. “Nghe này, anh bạn nông dân của tôi, cậu sẽ không đi đến đó và tôi nói lần cuối đây.”

“Thật sao? À, nếu cậu đi rồi thì có nghĩa là, tôi đã rảnh rồi và có thể gọi điện thoại cho Dez yêu quý, thay cậu bày tỏ tình cảm nồng nàn với cô ấy, cô ấy sẽ biết cậu cần cô ấy như thế nào, cậu thích món thịt om nhiều ra sao và tôi cũng sẽ thổ lộ cả những tâm sự thầm kín, thầm kín nhất trong cậu, chẳng hạn như ước vọng có được một cô vợ nhỏ đảm đang việc nhà mỗi khi cậu đi vắng. Một cô vợ nhỏ luôn ngóng trông cậu về nhà. Vì. Cậu. Cả. Đây.”

“Được rồi, mẹ kiếp! Cậu có thể đi theo tôi.” Mace nghiêng răng kèn kẹt. “Cậu... thằng khốn nạn.”

Mace lao ra ngoài và Smitty lượn lờ ngay sau lưng anh.

“Anh cũng xấu tính thật đấy,” Mindy nhẹ giọng cười.

“Có một số việc phải tự thân vận động mới được, cưng à.”

Vì anh đã lên quyết tâm phải gặp lại Jessie Ann Ward. Và không có chuyện gì, đặc biệt là con mèo to xác và cái bản này, có thể ngăn cản anh cả.

Tòa nhà văn phòng của công ty Kuznetsov nằm ở giữa Greenwich Village¹. Một mảnh đất vàng, giá trị chỉ có tăng chứ không bao giờ giảm. Những người thuộc loài Chó hoang đã cải tạo nơi đây, từ một nhà kho nhiều tầng cũ kỹ lúc trước thành khu văn phòng xịn nhất trong bán kính hai mươi lô nhà chung quanh. Mỗi tầng tiếp nhận một nghiệp vụ khác nhau của doanh nghiệp, nhưng tầng cao nhất thuộc riêng về Bầy. Chỉ những người được mời mới có thể đến thăm tầng này. Bầy của họ sẽ không cho phép người thường có cơ hội nhìn thấy được những thứ họ không nên thấy. Vì vậy nếu như tên bạn không nằm trong danh sách khách mời dưới quày lễ tân, đừng mơ tưởng đặt chân lên tầng này.

Giờ cơm đã đến, cả Bầy của Jess đang đứng trước văn phòng, đồng thanh hát vang ca khúc “Feelings”² cho đến khi cô cùng họ ăn trưa, Jess bắt đắc dĩ phải tạm gác mọi thứ và theo họ đến nhà ăn. Tàn nhẫn nhưng rất hiệu quả. Thế nên, trong khi Phil đang chơi game trên máy tính, May và Sabina đang tìm xem những trang web đen, Danny đang giữ chặt dây xích của lũ chó, giục chúng chạy quanh căn phòng để mượn lực đẩy đó mà lướt ván theo tốc độ của chúng, thì Jess lại lặng lẽ ngồi ăn yến mạch trộn cá ngừ, tay lóc cóc gõ e-mail trên máy tính.

“Danny,” Jess gọi với theo cái kẻ vừa bay vèo qua trước mặt cô, “tài khoản của Bander thế nào rồi?”

“Weasel bảo rằng cậu ta có thể vượt qua tường lửa của họ trong vòng chưa đến ba mươi phút. Dễ như trở bàn tay.”

“Gọi Weasel vào đây. Tớ muốn nói chuyện với cậu ta.” Weasel không phải là một con chồn thật sự, anh ta chỉ là một con người bình thường có khả năng đột nhập vào bất cứ thứ gì anh ta muốn. Jess đã hiểu được đạo lý này từ rất sớm, thêm một người bạn còn hơn thêm một kẻ thù, cách tốt nhất để ngăn chặn bọn hacker khỏi hệ thống an ninh của công ty cô chính là trực tiếp hợp tác với bọn chúng. Các hacker thường cũng chẳng đòi hỏi gì nhiều - tiền lương chỉ là phù du, đôi khi chỉ cần vài chai tequila hay Jack Daniels³, hoặc thiết bị máy tính cũng đủ làm họ vui lòng. Và dù những kẻ giàu có hợm hĩnh mới là nguồn thu

nhập chính của cô, nhưng so với các cậu ấm cô chiêu này thì Jess lại hợp với những mọt sách con người hơn, cả nam lẫn nữ.

“Dắt lũ chó đi dạo đi, Danny. Ai bảo cậu lợi dụng chúng để mua vui như thế chứ.”

“Rồi, tớ đi ngay đây.”

Lũ chó chạy vòng quanh cái bàn nằm tuốt phía sau căn phòng của Sabina và vụt chạy về lối đi cuối cùng, hướng đến cánh cửa trước đang rộng mở. Thế quái nào Danny lại có thể điều khiển lũ chó nhuần nhuyễn vậy được nhỉ. Dĩ nhiên, với bản tính vụng về bẩm sinh của Jess, trượt ván với lũ chó là một trong những con đường ngắn nhất giúp cô bó bột cho cả hai tay.

Cô nhìn cách Danny thành thạo cúi người xuống để sức cản của gió không làm lũ chó chậm lại. Trượt ở tốc độ cao thêm vài mét nữa, thả chậm lại khi ra khỏi cửa, với vận tốc thông thả này thì Danny và lũ chó có thể nhẹ nhàng lướt vào thang máy.

Nhưng Jess lại đột ngột cảm nhận được nỗi khiếp sợ của lũ chó cuộn trào mãnh liệt khi chúng chỉ còn cách hành lang khoảng ba mét. Và rồi hai chú chó vụt chạy về hai phía khác nhau. Động tác của chúng quá bất ngờ và dữ dội, khiến cho Danny bị giật ngược ra đằng sau và rơi khỏi chiếc ván trượt. Vật thể xui xẻo ấy bị hất văng lên trời, đảo một vòng duyên dáng trên không và cuối cùng, nện ngay vào đầu người đàn ông xa lạ đang rảo bước vào phòng.

Kinh nghiệm trước đây của Bobby Ray Smith đã chứng minh, với khuôn mặt điển trai và miệng lưỡi ngọt ngào này, anh có thể đi vào hầu hết tất cả những nơi mà anh muốn. Nhất là khi nàng tiếp tân nơi đây vẫn còn phòng không chiếc bóng. Thế nhưng cô nàng xinh đẹp với làn da bánh mật và giọng nói ngọt ngào này lại không bị anh mê hoặc. Cô không hề hành xử khiếm nhã với anh, nhưng từ đầu đến cuối vẫn sắt đá ngăn cản anh đi vào bên trong.

“Tôi rất xin lỗi ngài, nhưng tên ngài không nằm trong danh sách,” cô ta nói rất rõ ràng, rành mạch. “Không, không thể gọi điện. Họ sẽ cho tên ngài vào danh sách nếu họ muốn nói chuyện với ngài,” cô ả không hề khoan nhượng tí nào. “Tôi thật sự lấy làm tiếc thưa ngài.”

Sau mỗi câu nói là một nụ cười niềm nở với hàm răng trắng bóng hoàn hảo.

Hiển nhiên, Smitty không hề thuộc tí người dễ bỏ cuộc. Anh vẫn đang cố nghĩ cách thuyết phục cô ta cho anh lên tầng trên cùng thì đúng lúc này, thang máy đình một tiếng bật mở. Mace Llewellyn xuất hiện, đầu bị thương và vẫn đang chảy máu ròng ròng. Người đỡ anh đi vào đại sảnh là một cô Chó hoang nhỏ nhắn và vài thành viên khác của Bầy.

“Chuyện gì đã xảy ra thế này?”

“Chỉ là một tai nạn ngoài ý muốn thôi!” Chỉ ít cô ta còn biết hoảng loạn trước tình huống này. Tuyệt lắm, trông cô giống hệt Jessie Ann trong trí nhớ của anh rồi đấy. Quý bà Jessica Ward hào nhoáng, tinh tươm, tế nhị của thứ Sáu và thứ Bảy đã biến mất, thay vào đó là nàng một sách xinh đẹp “Tớ vẫn còn cột tóc đuôi ngựa đây này” luôn ngự trị trong trái tim anh suốt thời gian qua. “Bọn tôi quên khuấy mất chuyện Mace đến đây lấy chi phiếu đợt cuối cùng.”

Smitty bước ra phía trước, tỏ ý muốn cả bọn tránh ra, tay anh nắm lấy một nhúm tóc to của Mace. Anh nâng đầu của con mèo to xác lên và quan sát cẩn thận. Tuy vẫn chưa hoàn toàn bất tỉnh, nhưng Mace cũng gần như đờ đẫn với ngần ấy máu loang lổ khắp khuôn mặt. “Ồi chao, Thánh Thần ơi. Cô nói đi, cô đã đập anh ta với thứ quái gì vậy hả?”

Jess nuốt nước bọt. “Một tấm ván trượt.”

“Cái gì cơ?”

Cô lắc đầu và đi nhanh về phía trước. “Anh cần phải mang anh ta đến bệnh viện ngay. Anh ta bất tỉnh cũng đã vài phút rồi đấy.” Cô bước ra khỏi tòa nhà và liếc nhìn xung quanh. “Xe của anh ở đâu?”

“Ở đó.”

“Đó là nơi ‘cắm đầu xe’ cơ mà.”

“Cô muốn tranh luận chuyện ấy với tôi vào lúc này sao?”

Smitty mở cửa xe từ xa. Anh nắm lấy áo khoác của Mace, đỡ anh ta ra khỏi người Jessie và nhét vào trong xe, động tác mạnh bạo khiến người đàn ông phải bật tiếng rên rỉ.

Bây của Jessie nhanh chóng quay trở lại đại sảnh ấm áp và quan sát mọi thứ từ sau lớp cửa kính, để Jessie một thân một mình đứng giữa tiết trời lạnh giá. Cô vận vẹo ngón tay của mình. “Tôi thật sự rất xin lỗi vì chuyện này.” Cô nhìn Mace. “Chúa ơi, có khi nào anh ta sẽ bị chấn thương sọ não vĩnh viễn không?”

“Nó có bị thế thật thì cô cũng chẳng thể biết đâu.”

Cô giật dữ trưng mắt nhìn Smitty. “Đây là lúc nào rồi mà còn đùa hả?”

“Nếu như cô đã lo lắng như thế” - anh mở cửa sau của chiếc xe ra - “thế thì đến bệnh viện cùng bọn tôi đi.”

“Hả?” Cô ngoảnh đầu lại nhìn Bây của mình trước khi lắc đầu quay quặt. “Không. Không. Không cần thiết.”

“Cô muốn anh ta tự thanh toán tiền viện phí à?”

“Tất nhiên là...”

“Vì cá nhân tôi cũng không thích dính dáng đến tòa án và kiện tụng chỉ bởi vì một sự cố nhỏ nhỏ như thế này.”

“Gì cơ? Anh định kiện...”

“Nào, nào, đừng à. Giờ hãy chữa trị cho Mace trước đã.” Smitty cố gắng dùng ánh mắt nghiêm chỉnh và tha thiết nhất nhìn cô. Sức khỏe của anh ta mới là điều quan trọng nhất.”

“Nhưng...”

Smitty đẩy cô vào ghế sau chiếc xe tải và đóng cửa lại, yên lặng tận hưởng món hời từ trên trời rơi xuống này. Đúng, bạn thân nhất của anh đã bị thương, nhưng nếu muốn chiến dịch hoàn thành thì hi sinh đổ máu là điều không thể tránh khỏi.

Ghi chú:

1. Thường được gọi là “The Village”, là một khu vực nằm ở phía tây Hạt Manhat-tan thuộc thành phố New York.
2. Một ca khúc được sáng tác bởi Louis Gasté, trình bày bởi ca sĩ Bra-xin Morris Albert. Bài hát chủ yếu nói về những cảm xúc yêu đương nồng nhiệt.
3. Một thương hiệu rượu whiskey, đồng thời cũng là loại whisky Mỹ bán chạy nhất trên thế giới.